

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 350/2016
21.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Драгише Ђорђевића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Р. и др, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Р. и С.П., адвоката З.Ј. и Б.М., поднетим против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 24568/10 од 14.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1420/15 од 24.12.2015. године, у седници већа одржаној 21.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Р. и С.П., адвоката З.Ј. и Б.М., поднети против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 24568/10 од 14.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1420/15 од 24.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К 24568/10 од 14.09.2015. године окривљени С.П. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, која ће се извршити уз електронски надзор на тај начин што окривљени не сме напуштати просторију у којој станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, док је окривљени С.Р. оглашен кривим да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени С.П. је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 28.000,00 динара, а на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, док је окривљени С.Р. обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 51.979,00 динара, а на име судског паушала износ од 20.000,00 динара. Оштећени М.К. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1420/15 од 24.12.2015. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Р.С., његовог браниоца, и браниоца окривљеног С.П., а пресуда Трећег основног суда у Београду К 24568/10 од 14.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су благовремено поднели:

- бранилац окривљеног С.Р., адвокат З.Ј., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или исте преиначи тако што ће окривљеног С.Р. ослободити од оптужбе;

- бранилац окривљеног С.П., адвокат Б.М., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног С.П. ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости су недозвољени.

Бранилац окривљеног С.Р. у захтеву за заштиту законитости истиче да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи, те да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања или су ти разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а којим наводима указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног С.Р. истиче да нижестепени судови током поступка нису непристрасно ценили све доказе, односно да нису ни ценили све изведене доказе, те да у том смислу најпре нису узели у обзир одбрану окривљеног С.Р., већ су чињеницу да је окривљени С.Р. извршио предметно кривично дело засновали искључиво на исказима полицијских службеника П. и К. осврћући се само површно на налаз и мишљење судског вештака др Г.Ш. У том смислу бранилац у захтеву указује на делове исказа сведока С.П., З.С. и Л.В. и на делове одбране окривљеног С.Р., и из истих изводи закључак да окривљени С.Р. није извршио предметно кривично дело, будући да није доказано да је окривљени вршио напад на службено лице и да је критичном приликом улазио у комби полиције, као и да је повреду коју је задобио С.П. нанео баш окривљени С.Р. Наиме, у кокретном случају је окривљени тај који је нападнут и критичном приликом он је искључиво упућивао речи увреде на рачун службених лица, те по оцени браниоца, нижестепени судови су површно оценили доказе и потпуно неосновано утврдили чињенично стање, а по мишљењу браниоца кривица

окривљеног за предметно кривично дело за које је оглашен кривим у поступку није утврђена ни доказана.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног С.Р. даје сопствену оцену изведених доказа током поступка из које изводи чињеничне закључке другачије од оних утврђених у правноснажним пресудама, односно оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Бранилац окривљеног С.П. у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају суд на утврђено чињенично стање погрешно применио кривични закон, јер се, по оцени браниоца, на основу чињеница утврђених у правноснажној пресуди јасно може закључити да је окривљени С.П. критичном приликом како би одбио даљи напад од себе ногом ударио нападача, односно да је поступао у нужној одбрани, с обзиром на то да у његовим радњама нема елемента противправности.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног С.П., за разлику од нижестепених судова, настоји да исходи закључак да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани, али тиме оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, а не доводи у питање правну оцену из правноснажне пресуде. Ово и стога што је у току поступка против окривљеног изостало позивање на поступање у нужној одбрани, али је било примедба на квалитет и оцену доказа, при чему је овај окривљени порицао било какав физички контакт приликом одбране од напада окривљеног С.Р.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљених, оценио као недозвољене.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**